

ČMM Užkulisiai

NR. 4 (7)

2022 M. VASARIO MĖN.

REDAKCIJA:

Lėja Povilaitytė 12a

Sofija Varkulevičiūtė 11a

Rapolas Venckus 10b

Vakarė Černiauskaitė 6b

Gintaras Rusys 6d

Redaktorės žodis

Sveikas, mielas Skaitytojau,

Vasaris jau greit persivers į antrąją savo pusę. Dienos ilgėja, ir saulelė palengva „žimos šaltos triūsus pargriaudama juokias“. Iš vasario galima tikėtis visko. Jis nepastovus: pasitinka su vėjais, šlapdriba ir sniegu, vis dar gali ant apledėjusių takelių slystalėjęs išsidrėbti.

Tačiau bus ir tokių dienų, kai švies saulė ir dangumi klajos balti debesėliai. Sakysime - visai kaip pavasarį, ir žvalgysimės paukščių. Žinoma, visi suprantame, kad jiems skubėti nėra ko, vis dar šalta ir tinkamo lesalo dar maža.

Su savo pūgomis vasaris mums atneša abiturientų operą, romantišką Valentino dieną, džiugią Lietuvos valstybės atkūrimo dieną ir „ČMM Užkulisius“. Tikiu, kad kiekvienas rasite, bent šiek tiek laiko sau.

Pagarbiai laikraščio redaktorė Lėja Povilaitytė

VASARIS 2022

<i>Pirm.</i>	<i>Antr.</i>	<i>Treč.</i>	<i>Ketv.</i>	<i>Penk.</i>	<i>Šešt.</i>	<i>Sekm.</i>
	1	2	3	4 Abituriantų opera „Meilė ir mirtis Veronoje“ generalinė (Šokio teatras 18:30)	5 Abituriantų opera „Meilė ir mirtis Veronoje“ (Šokio teatras 12h)	6 Abituriantų opera „Meilė ir mirtis Veronoje“ (Šokio teatras 12h; 17h)
7	8 Fortepijono 1-4 kl. mokinių koncertas (Beatričės salė)	9 Muzikinė popietė „Mūsų iškilniausieji“, susitikimas su smuikininku R. Butvila (Konferencijų salė 13h)	10 Fortepijono 5-12 kl. mokinių koncertas (S. Sondeckio salė)	11 Metodinio bendradarbiavimo diena „Draugystės tiltai“ (Šiauliai)	12 „Niekelis“ (Šokio teatras)	13
14 Atostogos	15	16	17	18	19	20
21 Grįžimas į mokyklą	22	23 „Koncertuoja mūsų mokytojai“, iš ciklo „Po Čiurlionio žvaigžde“ (S. Sondeckio salė 14h) Seminarai	24	25	26 IV nacionalinis A. Budrio medinių pučiamųjų konkursas	27
28 Kamerinio ansamblio skyriaus mokinių koncertas LMTA (II rūmų kamerinė salė)						

Vasario parodos

1-ojo aukšto foje eksponuojama 11- 12 klasės skulptorių paroda „Nuo peizažo iki eilėraščio“. Joje eksponuojami keramikos ir skulptūrinės/erdvinės kompozicijos kūriniai. Parodą galite aplankyti ir virtualiai, paspaudę šią nuorodą <https://padlet.com/nmkcmm/nuopeizazoikieilerascio>

Parodą rengia mokytojai M. Šnipaitė, G. Akstinas, J. Ikamaitė.

4-ame aukšte - gausi pirmojo pusmečio darbų paroda. Joje eksponuojami 1- 12 klasių mokinių kūriniai. Parodą taip pat galite aplankyti paspaudę šią nuorodą <https://padlet.com/nmkcmm/poperziuros2>

Kodėl vasaris turi 28 dienas?

Vasaris - išskirtinis mėnuo, nes pasižymi neįprastu dienų skaičiumi. Įprastiniais metais jį sudaro 28 dienos, o keliamaisiais - 29. Šio vasario išskirtinumo priežastis slypi dar senovės Romoje ir romėnų prietaruose.

Vasaris, taip pat kaip ir sausis, į kalendorių buvo įtrauktas vėliau už kitus mėnesius. 8 a. pr. Kr. metai turėjo 10 mėnesių ir prasidėdavo kovą, per pavasario lygiadienį, o baigdavosi gruodį. Žemdirbiai kalendoriumi naudojosi kaip darbo grafiku, o žiema jiems nebuvo reikšminga, tad ir tikslaus laiko skaičiavimo tuo metų laiku paprasčiausiai nereikėjo.

713 m. pr. Kr. buvo paskelbta kalendoriaus reforma, kuri jį suderino su 12 mėnulio ciklą (jų trukmė apie 355 dienas) bei pristatė romėnams du naujus mėnesius – sausį ir vasarį. Tiesa, jie buvo pridurti metų pabaigoje. Kadangi prietaringieji romėnai tikėjo, jog lyginiai skaičiai yra nelaimingi, tuometinis Romos karalius Numa Pompilijus stengėsi, kad kiekvienas mėnuo turėtų nelyginį dienų skaičių. Deja, norint metuose išlaikyti 355 dienas, vienas mėnuo vis dėlto turėjo būti lyginis. Nepasisekė vasariui. Matyt

dėl to, kad buvo paskutinis. Suprantama, ir 355 dienų kalendorius turėjo trūkumą. Prabėgus keleriems metams pastebėta, kad metų laikai ir mėnesiai pradėjo nebesutapti ir, kad išlaikytą ritmą, romėnai retkarčiais pradėjo įterpti 27 dienų keliamąjį mėnesį, o kelias paskutines vasario dienas pašalindavo.

Atėjus Julijaus Cezario laikams, Romos imperijos žmonės jau supratimo nebeturėjo, kuri metų diena yra. Tad nieko nuostabaus, kad atėjo laikas dar vienai kalendoriaus reformai. Cezaris panaikino keliamąjį mėnesį, bet kad kalendorius vėl grįžtų į vėžes, 46-ieji m. pr. Kr. turėjo būti 445 dienų. Galiausiai žmogiškasis kalendorius vis dėlto buvo suderintas su Saulės kalendoriumi ir pridėtos dar kelios dienos, kad bendras jų skaičius būtų 365. Tiesa, vasaris, nuo tada atsidūręs kalendoriaus viršuje, vis tiek liko 28 dienų.

Rapolas Venckus 10b

Aplankyk!

„Su(už)buriantis Brahmsas“

2022-02-20 16:00

(Filharmonijos Mažoji salė, Vilnius)

Atlikėjai:

Mindaugas Bačkus (violončelė)

Daumantas Kirilauskas (fortepijonas)

Programa:

Bronius Kutavičius – „Rhythmus-Arhythmus“

Johannes Brahms – Sonata fortepijonui ir violončelei Nr. 1 e-moll, op. 38; Sonata fortepijonui ir violončelei Nr. 2 F-dur, op. 99

Šis koncertas – išskirtinė proga išgirsti drauge grojančius įdomius, neakademiniio mąstymo muzikus – pianistą Daumantą Kirilauską ir violončelininką Mindaugą Bačką. Pirmą kartą kartu koncertavę 2001 m., jie su pertraukomis rengia ypatingas, dažniausiai šiuolaikinės kamerinės muzikos programas, atlieka lietuvių autorių kūrinius. Tačiau jų kaip dueto koncertai prieš du dešimtmečius prasidėjo nuo iškilaus romantiko Johanneso Brahmsso Sonatos, op. 99. Pernai Th. Manno festivalyje, susitikę po ilgesnės pertraukos, jie atliko Sonatą, op. 38. „Ir man, ir Daumantui romantinis repertuaras nėra dažnai atliekama muzika, todėl atrodo labai įdomu sugrįžti prie šio aukso fondo ir tarsi iš laiko perspektyvos išgirsti šią muziką vėl. Viskas paprasta – tiesiog Brahmsas! Na o Kutavičiaus kūrinys – tai dedikacija šiai asmenybei, su kuria buvome pažįstami asmeniškai. Jo kūrinys atskirs dvi Brahmsso sonatas – tarsi pasiskalausime ausis Kutavičiaus muzikiniu šarminiu vandeniu, neutralizuojančiu ryškų Brahmsso muzikos skonį“, – sako Mindaugas Bačkus.

„Koncertuoja prestižinio N. Paganini smuikininkų konkurso nugalėtojas Giuseppe Gibboni“

2022-03-05 19:00

(Filharmonijos Didžioji salė, Vilnius)

Atlikėjai:

Lietuvos Nacionalinis Simfoninis Orkestras
(meno vadovas ir vyr. dirigentas Modestas Pitrėnas)

Solistas Giuseppe Gibboni (smuikas, Italija)

Dirigentas Modestas Barkauskas

Programa:

Niccolò Paganini – Koncertas smuikui ir orkestrui Nr. 1 D-dur, op. 6

Sergej Prokofjev – Simfonija Nr. 5 B-dur, op. 100

Koncerte solo grieš jaunosios kartos italų smuikininkas Giuseppe Gibboni, Lietuvos publikai pažįstamas iš pasirodymo 2021 m. pavasarį tarptautiniame J. Heifetzo smuikininkų konkurse, kuriame buvo patekęs į antrąjį turą. Italijoje gimęs smuikininkas pirmąsias smuiko pamokas gavo gimtojoje šalyje, po to išvyko studijuoti į Zalcburgo Mozarteumą, tarp jo dėstytojų – Salvatore Accardo ir Pavelas Bermanas. Smuikininko pastarųjų metų laimėjimai itin svaiginantys – 2021 m. spalį G. Gibboni tapo prestižinio N. Paganini smuikininkų konkurso nugalėtoju, tad neatsitiktinai ir šio vakaro programoje jis atliks šio italų kompozitoriaus Pirmąjį koncertą smuikui ir orkestrui.

Antroji šio vakaro kompozicija – tai maestro Modesto Barkausko diriguojamo LNSO atliekama Sergejaus Prokofjevo Penktoji simfonija, kurią rusų kompozitorius parašė 1944 metais, tačiau simfonijoje karo vaizdų nerasime, čia muzikos garsais perteikiamas didingos harmonijos kupino pasaulio paveikslas, girdėti Borodino ir Glazunovo muzikos įtaka, klasicistinis Haydno ir Mozarto skambesys bei pačiam Prokofjevui itin būdingi tokatiniai ritmai, žėrinčios orkestro spalvos, aštrūs melodijų kontūrai.

Parengė: Rapolas Venckus 10b

„Meilė ir mirtis Veronoje“

Visų skaitytojų vardu norėčiau pasveikinti su įvykusia 48-ąją tradicinės dvyliktokų operos „Meilė ir Mirtis Veronoje“ premjera. Nurimus kūrybinėms, darbinėms ir premjerinėms aistroms kalbiname operos kūrybinę grupę.

Projekto vadovas – IV B klasės mokinys **Steponas Plukas**.

- Kas buvo sunkiausia ir įdomiausia statant operą?

S. P. Išties sunkiausia buvo numatyti darbo eigą, kadangi operos statymas mums visiems gyvenime buvo pirmas kartas. Kadangi nieko panašaus nebuvo darę, tai didžiausia užduotis buvo susidėlioti visus darbus. Tačiau esame tikrai laimingi dėl to ką padarėme ir tikiu, jog kiekvienas mūsų šį projektą atsiminsim visą likusį gyvenimą. Įdomus buvo kiekvienas operos kūrimo žingsnis.

Man asmeniškai tai buvo neįkainojama patirtis bendraujant su įvairių organizacijų žmonėmis, visų darbų koordinavimas, vadovavimas ir pasitikėjimas savo jėgomis.

- Kaip sekėsi suburti kūrybinę grupę?

S. P. Pats procesas nuo operos patvirtinimo iki jos statymo pradžios truko apie porą metų. Tad ketvirtadalis viso laiko buvo skirtas pareigų sudėliojimui ir parinkimui žmonių, kurie tas pareigas atliks idealiai ir nepriekaištingai. Taip, buvo žmonių kurie pasitraukė iš šio projekto, tačiau buvo ir tokių, kurie prisijungė prie bendro darbo. Tad tikrai galiu pasidžiaugti mūsų režisierių, finansininkų, prodiuserių, scenografų, choreografų bei dirigento darbu. Kartais net sunku patikėti, kad gimnazistai gali susiburti į tokią vieningą komandą ir padovanoti žiūrovams puikų renginį.

- Koks buvo rėmėjų požiūris į jūsų statomą operą, atsižvelgiant į tai, kad operą stato moksleiviai?

S. P. Dažniausias atsakymas prašant paramos, kurią pats asmeniškai girdėjau, tai buvo "Taip". Manau, jog tos didžiosios įmonės, kurios mus parėmė tikrai matė mūsų beribį entuziazmą. Manau, kad jų nenuvylėm ir pats renginys jiems patiko. Per visą operos organizavimo ir statymo laikotarpį susidarė išpūdis, jog šis renginys įga-

vo tokią reikšmę, jog patys rėmėjai neabejojo paramos skyrimo sprendimais. Tad nors ir nedidelė poros šimtų eurų parama mus atvedė prie puikių rezultatų.

Kaip ir visose didžiosiose korporacijose pirmasis žmogus po vadovo yra finansininkas. Šį kartą jais tapo IV A klasės mokiniai **Lėja Povilaitytė** ir **Emilis Šarinskas**.

- Kaip sekėsi ieškoti rėmėjų?

L. P. Kreipėmės į nemažai žmonių, įmonių ir fondų, kurie galėtų paremti mūsų statomą operą. Žinoma, gavome ir teigiamų, ir neigiamų atsakymų. Vis dėlto tiek finansiškai, tiek materialiai, tiek savo siūlomomis paslaugomis mus paremti sutiko vienuolika rėmėjų. Labai džiaugiamės, kad pavyko surinkti tiek finansinės paramos, kiek ir reikėjo statant operą.

- Ar buvo sunku įkalbėti remti?

L. P. Šią finansinę proceso dalį labiau pavadinčiau derybomis, ieškant naudos abiem pusėms, o ne įkalbinėjimu, nors, tam jėgų reikėjo skirti, tikrai, nemažai. Vienos įmonės sutiko paremti be didesnių derybų, su kitomis tai užtruko ir keletą mėnesių.

Rėmėjų požiūris į mūsų projektą – labai palankus. Su tokia reakcija kaip „ai, čia gi vaikai žaidžia“ nesusidūrėme. Iš tikrųjų, rėmėjai su

mumis bendradarbiavo kaip su profesionalais, nors mums tai buvo tik pirmoji tokia patirtis.

- Ar buvo verta save išbandyti naujam amplua?

L. P. Labai džiaugiuosi turėjusi galimybę išbandyti savo jėgas finansų srityje. Darbas su rėmėjais buvo įdomus, tačiau neapsiėjo ir be iššūkių. Paramos ieškojimo ir gavimo procesas gana ilgas, kadangi reikia suderinti daugybę sąlygų ir organizacinių reikalų. Ne visos sutartys pasirašomos laiku, kartais nukeliama priemonių gavimo data. Tačiau kartu su rėmėjais ieškant kompromisų, atrandami ir tinkami sprendimai. Kitoms kartoms linkiu nebijoti išbandyti save ir kituose darbuose bei profesijose!

Operos režisieriai – IV B klasės mokinė **Gabija Beatričė Rimkutė** ir IV A klasės mokinys **Jonas Kertenis**.

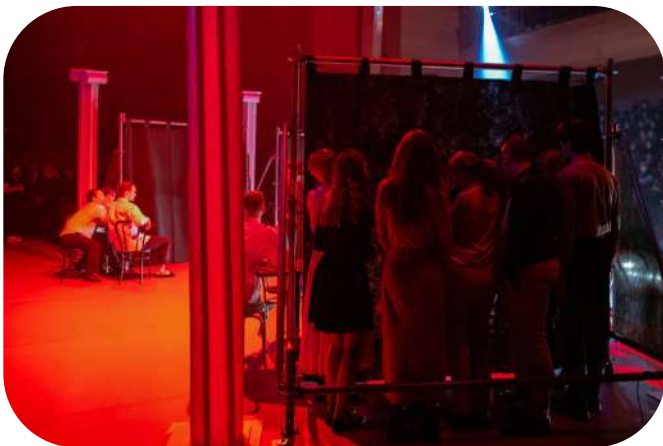
- Kas paskatino imtis tokio sudėtingo darbo?

G. B. R. Tiesą sakant net nežinau ar pati būčiau sugalvojus tapti operos režisiere, jei tai nebūtų pasiūlęs Steponas. Kaip sakė projekto vadovas Steponas „Aš žinojau, kad būtent tu turi būti režisiere. Tavo mentalitetas ir charizma puikiai užtikrino, kad darbas vyktų sklandžiai ir dabar mes matom rezultatą. Puikiai žinojau, kad tau tokios pareigos patiks ir tiks“ (citata).

Prie režisūrinio darbo teko prisiliesti per orkestro stovyklą, kuomet kurdavome trumpametražius filmukus „Čiurlioskarams“. Tada ir pastebėjau, kad man lengvai pavyksta sugalvoti scenarijų, jį įvykdyti ir filmuoti. Tas žmonių subūrimas ir bandymas „sulipdyti“ savo viziją, pats darbo procesas man visuomet atrodė malonus tuo, jog nėra vieno teisingo atsakymo, visas darbas yra fantazijos reikalas.

J. K. Tapti operos režisieriumi buvo noras išbandyti kažką naujo. Visada norėjau pabandyti dirbti su dideliu kolektyvu, tačiau nerasdavau laiko arba tiesiog neturėjau su kuo. Bet pasitaikius tokiai galimybei, ją pasinaudojau. Be to, gerai pažinojau Gabiją ir tai buvo tarsi palaikymas imtis šių pareigų. Šie mokslo metai man yra paskutiniai, tad dar nežinia, kur studijuosiu, galbūt pasirinksiu režisūrą.

- Ar buvo momentas, kai norėjosi viską mesti?

G. B. R. Kai išsirinkome statyti K. Antanėlio „Meilė ir mirtis Veronoje“ buvo momentas, kai galvojau šias pareigas perleisti kam nors kitam, kas sugalvotų kaip šį kūrinį interpretuoti naujoviškiau. Pati nemaniau, jog visiems gerai žinomas Šekspyro kūrinys gali būti pastatytas kitaip, o statyti nepateikiant žiūrovui nieko naujo aš nenorėjau. Tačiau laikui bėgant gimė keletas idėjų, pradėjau koncentruotis į

detales – sceninį pateikimą, laikotarpį, veikėjų charakterius, nes kūrinio prasmės keisti nereikėjo. Manau, jog mūsų opera tapo pakankamai savita, išsiskirianti lyginant su kitais pastatymais.

J. K. Tikrai taip, ypač likus vos mėnesiui iki premjeros, kai laisvo laiko nebeliko, o jeigu jo ir atsirasdavo, tai užgriūdavo kiti darbai. Atrodė, jog nieko nebespėsim, geriausia būtų viską mesti ir užleisti pareigas kažkam kitam.

- Ar buvo situacija, kuri sukėlė šoką?

G. B. R. Daugiausia šoko man sukėlė tai, jog repetuojant Šokio teatro salėje visą operą tik paskutines keturias dienas ir jungiant visas kūrybines grupes – dailę su muzika, muziką su baletu, baletą su solistais ir visus kartu su orkestru – atrodė visiškas chaosas. Visas kūrinys pirmą kartą nuskambėjo tik generalinėje repeticijoje. Visi panikoje, tarsi pasimetę. Tačiau prasidėjus spektakliui viskas gražiai susidėliojo į savo vietas ir premjera įvyko. Man tai buvo begalinis džiaugsmas, puikios emocijos.

J. K. Kiek pamenu, buvo laikotarpis, kai virusas įsisuko į chorą, orkestrą ir tarp šokėjų. Premjera turėjo įvykti už kelių savaitių, o į repeticijas atvykdavo vis mažiau atlikėjų. Teko jas atšaukti. Netgi galvojome operos nestatyti gyvai. Tačiau sumažėjus kontaktams, nurimo ir virusas. Vėl visi grįžo prie darbų.

- Ar buvo „kuriozinių situacijų“?

G. B. R. Vieną tokių buvo – tai mano, Leonardo, Stepono ir Monikos kelionė į Elektrėnus. Statant operą mums labai reikėjo pamatyti 2005 metų pastatymo įrašą. Internetė, deja, nėra tos operos viso įrašo. Aptikome, jog bibliotekoje yra plokštelė, tačiau ji – Elektrėnuose. Vieną gražų, spalio pirmadienį „save atleidę“ iš pamokų,

važiavome pasiimti vienintelės ir nepakartojamos operos „Meilė ir mirtis Veronoje“ plokštelės, kurią dar ir dabar tebeturiu.

J. K. Su kuriozinėmis situacijomis susidurdavome kiekvieną dieną, be jų apsieiti neįmanoma. Labiausiai įsiminė antro veiksmo muštynių scena (paskutiniame spektaklyje), kai vienas iš solistų netyčia buvo „aptalžytas“ ... Atrodo nieko juokingo, tačiau šio įvykio šmaikščiausia dalis, jog „kumščius į darbą“ paleido pats „kunigas“ .Juokėmės iki ašarų ir su nukentėjusiuoju, ir su kunigu.

Per tą pačią premjerą netyčia į auditoriją nuskrido butaforinė galva.... arba nerežisuotai nuvirto kolona, kurios kritimą puikiai apžaidė solistai ir šokėjai.

Operos scenografas – IV D klasės mokinys **Naglis Kranauskas**

- Kas lėmė būtent tokią scenografiją?

N. K. Laisvė. Sukurti scenografiją – tai galimybė sukurti pasaulį, kuris gyvuos kelias dienas. Kadangi kūrėme naują pasaulį, išsilaisvinome nuo realybės mėgdžiojimo. Suvokimas, kad tai yra teatras, kad tai nėra tikra, buvo lyg parakas ir atrištos rankos; o visa tai išsprogo taip, kad sceną mes priėmėme, kaip savo idėjų žaidimų aikštelę.

Taip pat norėjome kad būtų ryšys scenoje tarp objektų ir aktorių. Pavyzdžiui, choras, su aliuzija į stebėtojų minią, buvo „įdarbintas“ keisti erdvę pagal veiksmo pobūdį. Norėjome, kad su scenografija būtų žaidžiama, bendraujama taip pat kaip su aktoriais.

- Kaip suprantai scenografijos vaidmenį šioje operoje?

N. K. Scenografiją mes naudojome kaip įrankį, o ne kaip dekorą. Užuolaidos turėjo tikslą paslėpti arba parodyti. Netgi labiau pridengti negu paslėpti, nes nematėme reikalo meluoti ko yra scenoje, o ko nėra. Norėjome tiesiog nukreipti žiūrovo žvilgsnį. Pasirinkome tokius monumentalius vaizdinius, kurie kuria uždara/ atvirą erdvę; perkelia iš bažnyčios į barą, iš miesto aikštės į puotos salę, o po to į dykumą, kurioje skamba priešmirtinė malda. Kiekvienas šviesos spindulys, kiekvienas akcentas, turėjo paskirtį perduoti žiūrovui erdvės, laiko suvokimą, o kai kurie išreiškė subtilias potekstes atsiskleidžiančias kūrinyje. Nuo paprastesnių, kaip tuščias, bet apšviestas, Džuljetos kambarys atvykus Pariui, iki tokių kaip, po mirties pagaliau susijungusių į vieną kūną įsimylėjusiųjų vaizdai.

Operos dirigentas – IV B klasės mokinys **Leonardas Butkus**.

- Ar sunki dirigento lazdelė?

L. B. Kelias buvo tikrai nelengvas. Tačiau jau iki repeticijų visą operą mokėjau mintinai ir turėjau viziją. Repeticijose visą tai stengiausi

perteikti orkestro muzikantams, chorui ir ritmo grupei. Kai visi išmoko savo partijas ir suprato kokia tai opera, tai buvo vienas malonumas diriguoti. Aš negalėjau nesisypsoti ir manau ta pati energija jautėsi visame orkestre.

- Kodėl mokydami groti trombonu ėmeisi batutos?

L. B. Kai 2020 m. grojau vyresnių mūsų mokyklos kolegų statomoje operoje „Velnio nuotaka“ ,labai suintrigavo idėja vadovauti tokio didelio projekto orkestrui. Pirmą kartą diriguoti teko Pavilnio varinių pučiamųjų orkestrui, kurį subūrė mano dėdė Jurgis Dapšauskas. Jis paprašė padirbėti repeticijoje su orkestru. Ir tai buvo ne vienintelis kartas. Tuomet ir supratau, kad būtinos dirigavimo žinios. Pradėjau domėtis dirigavimo menu. Lankiau ir iki šiol lankau mokytojo Martyno Staškaus simfoninio dirigavimo pamokas. Be šių pamokų diriguoti operai būtų sunku.

- Ar sunku valdyti ritmo grupę?

L. B. Tai, matyt, ir buvo sunkiausia užduotis – suvaldyti ritmo grupę. Nors muzikantai jie labai geri, tačiau nelabai mėgėjai paklusti dirigento lazdelei (jie juk ritmo grupė, jiems dirigento nereikia). Man tai buvo puiki pamoka ateičiai.

Kadangi nėra daug įgūdžių, reikėjo išmokti išlaikyti savo tempą ir nepasiduoti visiems „skubantiems ir vėluojantiems“ .Stengiausi rodyti visiems ir visus įstojimus (o jų buvo labai daug). Labiausiai tikriausiai nukentėjo choras, kadangi jie mane matė tik per televizoriaus ekraną ir tai ne visuomet, nes kai kuriose scenose jie buvo uždengti. Tačiau nežiūrint į nedidelius nesklandumus, manau, kad opera tikrai pavyko. Tad norėčiau padėkoti visiems – organizatoriams

ir kūrybinei grupei - už pasitikėjimą bei puikų darbą.

Opera išsiskyrė šokių gausa. Viena iš operos choreografių – IV A klasės mokinė **Barbora Groblytė**.

- Kaip vyko kūrybinis procesas: ar idėjos buvo vieno žmogaus? Kokia buvo kūrybinė atmosfera, statant kiekvieną šokį? Koks santykis tarp pačių šokėjų, kai klasės draugas yra choreografas, o kiti turi jam paklusti?

B. G. Idėjos buvo mūsų visų trijų choreografių (Deimantė Valasinavičiūtė, Leta Štopaitė). Nors būdavo ir skirtingų nuomonių, tačiau bendravimo ir pasitarimų dėka subrandindavome vieną bendrą mintį. Atmosfera darbo metu kito. Tiek šokėjai, tiek choreografės stengėsi palaikyti gerą nuotaiką, tačiau nuovargis ir nerimas keldavo ir priešingas emocijas. Repeticijose stengėmės išlaikyti abipusę pagarbą. Nors darbo pradžioje ne visada tai pavykdavo padaryti, bet laikui bėgant visi supratome, kad turim būti vieningi, jei norim gero rezultato, kuris dabar, manau, mus visus džiugina.

Operą peržiūrėti galite: <https://www.youtube.com/watch?v=fMBYT68Ece8>

Parengė: Sofija Varkulevičiūtė I1a
Nuotraukos: Olga Posaškova,
Martynas Ambrazas

Meno veidai

Apie Niccolò Paganini...

Degančios akys, susukti pirštai, nenatūraliai išlenktas siluetas, mirtinas blyškumas. Atrodo, kad pats velnias stovi scenoje su smuiku rankose... Turbūt visi esame girdėję legendą apie smuikininką, garsėjusį ypatingu talentu, kurį žmonės vadino prakeiktu ir net tvirtindavo, kad yra matę šalia jo stovintį velnią ir vedžiojantį smuikininkui stryką.

Taip, kalbame ne apie ką kitą, o apie nepakartojamą smuikininką, gitaristą bei kompozitorių - Niccolò Paganini.

Niccolò gimė Antonio ir Terezos Paganini'ų šeimoje. Jo tėvas, nuo pat mažumės sūnų mokė groti mandolina. Sulaukęs septynerių - perėjo prie smuiko. Greitai buvo pastebėtas berniuko talentas muzikai. Gavęs daugybę stipendijų smuiko pamokoms, išvyko su tėvu į Italiją, tam, kad taptų Alesandro Rolo mokiniu. Vėliau jaunajam Paganiniui teko mokytis pas garsius to meto smuikininkus Ferdinando Paër, bei Gasparo Ghiretti. Nors jaunuolis neužsibuvo ilgai nė pas vieną iš jų, tačiau jie padarė didelę įtaką jo kūrimo stiliui.

Pirmasis garsus Paganinio koncertas įvyko 1813 metais, Milane. Šis jam atnešė didelę šlovę, bei patraukė kitų garsių muzikantų dėmesį visoje Europoje. Jo techniniai sugebėjimai ir noras juos pademonstruoti sulaukė didelio pripažinimo.

Il Cannone, smuikas pagamintas Giuseppe Antonio Guarneri, buvo Paganinio mėgstamiausias. Jis vadino jį „patranka“, nes su juo sugebėdavo išgauti galingą sprogstantį rezonansą. Jo stygos buvo beveik toje pačioje plokštumoje priešingai nei daugumos smuikų. Šio smuiko stygų išdėstymas leido groti trimis ar keturiomis stygomis vienu metu.

Dabar, Il Cannone priklauso Genujos miestui ir yra demonstruojama rotušėje. Šiuo smuiku kas mėnesį groja prižiūrėtojas ir kartais jis paskolinamas pripažintiems smuiko virtuozams.

Niccolò Paganinio muzikinis kelias baigėsi pablogėjus jo sveikatai. Paveiktas sunkios ligos, 1840 m. kovo 27 dieną mirė muzikos genijus. Tačiau žemiškoji Niccolò Paganini kelionė neibaigė taip paprastai. Dėl plačiau sklidusių gandų apie ryšį su velniu, bažnyčia atisakė jį laidoti. Turėjo praeiti 36 metai, kol kūnas atgulė Parmos kapinėse.

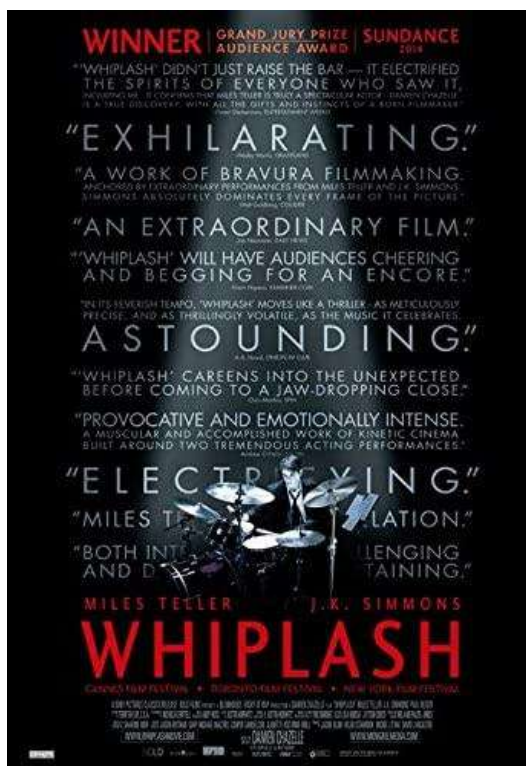
Vakarė Černiauskaitė 6b

Pažiūrėkime...

„Atkirtis“ („Whiplash“)

2014 m., režisierius Damien Chazelle

Daug kam išgirdus žodį „Whiplash“ kyla asociacija su muzikinės grupės *Metallicos* daina. Bet šis filmas su *Metallica* nesusijęs. Tai filmas apie Šeiferio muzikos mokyklos studentą Endriu Niumaną (aktorius Milesas Tilleris), kuris svajoja tapti didžiu būgnininku. Geriausias džiazo orkestro dirigentas Terancas Flečeris (aktorius J. K. Simmonsas), užnugaryje tiesiog vadinamas genijumi, pakviečia Endriu groti džiazo orkestre. Gabus vaikinai nori įgyvendinti radikalius, protu nesuvokiamus ir peržengiančius visas žmogiškas ribas dirigento Flečerio įgeidžius.

Tai dramatiškas filmas, kuris kiekvieną privers išgyventi šią sukrečiančią jauno menininko gyvenimo istoriją. Šis filmas mane sukrėtė ir privertė iškelti filosofinius klausimus: Kas yra geras mokytojas? Kur yra riba tarp atsidavimo menui ir beprotybės? Siūlyčiau visiems pažiūrėti šį filmą ir atsakyti sau patiems į visus iškilusius klausimus.

Gintaras Rusys 6d

Gero apetito!

Kokosiniai batonėliai

INGREDIENTAI:

170g kokoso drožlių (nesaldintų)

50g kokosų aliejaus

100g juodojo šokolado (br pridėtinio cukraus)

2 valg. š. medaus

1 vnt. vanilinės lazdelės

3 žiupsneliai druskos

PARUOŠIMO BŪDAS:

1. Išlydykite kokoso aliejų, į jį dėkite kokoso drožles, medų ir vanilės ankšties sėklas. Išmaišykite ir viską dėkite į mažą kepimo skardelę (15x15cm), išklotą maistine plėvele. Reikės paslėgti – batonėlių storis turėtų būti apie 1–2 cm. Dėkite į šaldymo kamerą maždaug pusvalandžiui.

2. Inde virš garų išlydykite šokoladą.

3. Batonėlius išimkite iš kameros ir supjaustykite 2 cm pločio gabalėliais. Merkite į karštą šokoladą ir dėkite ant kepimo popieriaus, kad sustingtų. Užbarstykite truputį jūros druskos. Ir viskas!

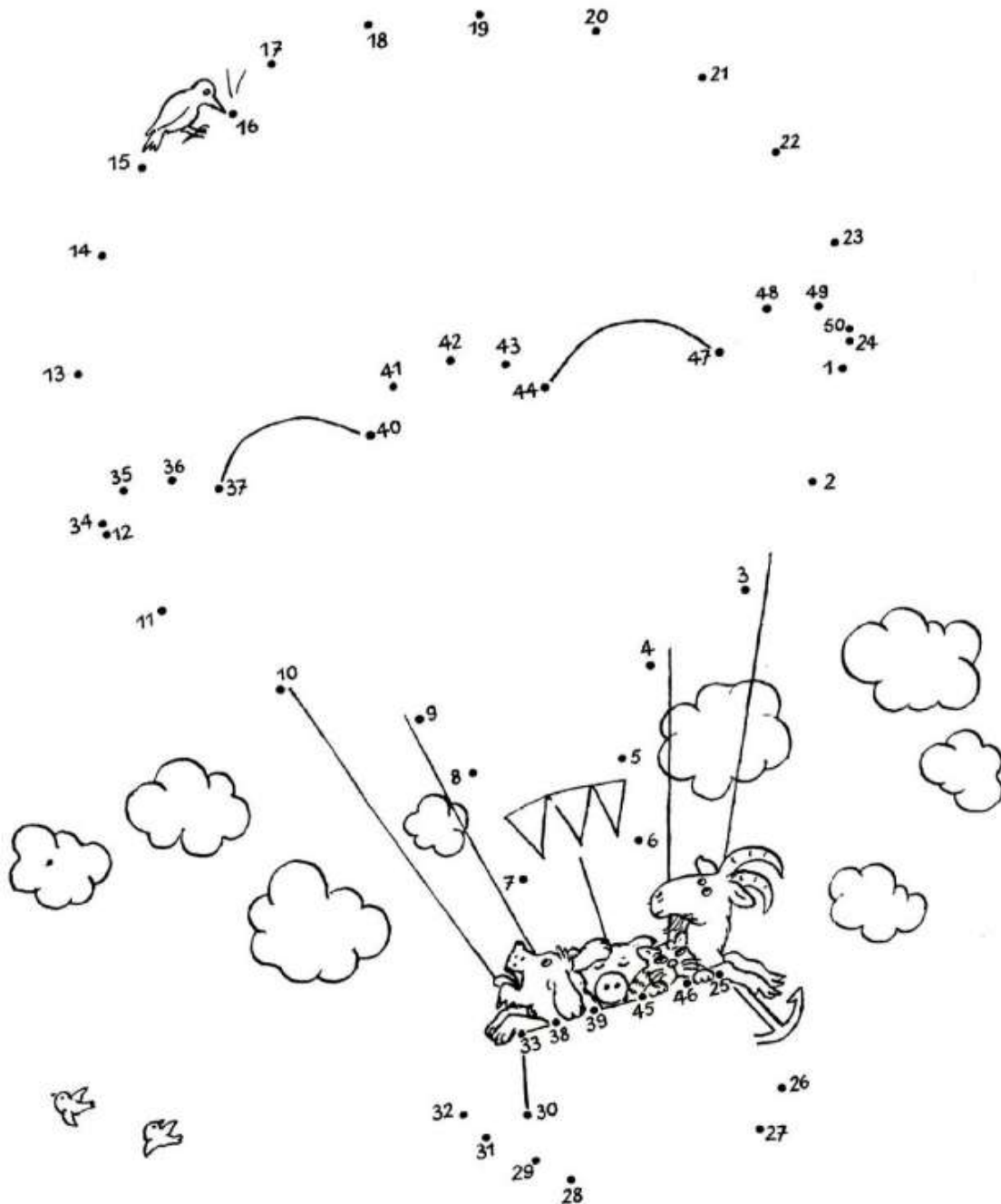
Laikykite šaldytuve, galite ir kameroje. Rekomenduojame suvartoti per savaitę.

Skanaus!

*Parinko Lėja
Povilaitytė 12a*

Mažiesiems bendruomenės nariams

Juokų maišelis

Mokytoja klausia didžiausio klasės tinginio:

- Petriuk, o tu kokių gyvūnų norėtum būti?
- Žalčiu.
- Kodėl?
- Galėčiau vaikščioti gulėdamas.

- Kas toliau nuo mūsų - Mėnulis ar Afrika?

- Afrika!
- Kodėl?
- Todėl, kad Mėnulį mes kartais matome, o Afrikos - niekad.

Darbu mokytojas paprašė Petriuką nudažyti langą. Petriukas noriai ėmėsi darbo.

Po kurio laiko atbėga ir klausia:

- Tamsta mokytojau, o lango rėmus dažyti?

- Kodėl gavai dvejetą?

- Tai kad mokytoja klausinėjo apie tuos laikus, kai aš dar nebuvo gimęs.

ČMM UŽKULISIAI KVIEČIA

**Jeį moki ir mėgsti maketuoti, rašyti
straipsnius, kalbinti pašnekovus, ar turi
įdomių, originalių idėjų ir esi atsakingas,
išbandyk savo jėgas prisijungdamas prie
mokyklos laikraščio komandos!**

**Laukiame tavo laiřko
emmuzkulisiai@gmail.com**

